

JUDr. Kateřina Kalistová,
předsedkyně RRTV
Škrétova 44/6
120 00 Praha 2

ÚŘAD RADY		3	
pro rozhlasové a televizní vysílání			
DOŠLO DNE:	18 -07- 2013		
Číslo jednací	7329		
Počet listů:	1	Počet příloh:	1
Počet listů příloh:	1		
Druh příloh:			

V Liberci dne 17.7.2013

Vážená paní předsedkyně,

odpovídáme tímto na Váš dopis č. j. č.j.: BUR/3077/2013 ze dne 11. 7. 2013.

Všichni víme, že vysílací zákon č. 231/2001 v současné podobě v oblasti zpřístupňování pořadů pro osoby se sluchovým postižením neobsahuje jasná pravidla, je tam řada velkých nedostatků a opomenutí, které jsou povinnými subjekty různě využívány k obcházení smyslu zákona. A k nim mimo jiné patří i chybějící upřesnění, že povinná kvóta zpřístupňování má být „v každé programové službě“ (tak, jako to mají i v zahraničí, například na Slovensku). Jedním z důvodů, proč toto upřesnění chybí, je skutečnost, že v době vzniku vysílacího zákona neexistovaly u komerčních televizí dceřinné programové kanály tak, jak je tomu nyní.

V posledních letech vznikla řada nových vysílacích programů, každý z nich má určité specifické zaměření, na každém je něco zajímavého (jinak by existence těch vysílacích kanálů ztratila opodstatnění), a je tedy zacílena na jinou zájmovou skupinu. Ze strany diváků se sluchovým postižením se často setkáváme se stížnostmi, že na většině těchto nových programových okruhů komerčních televizí titulky nejsou buď vůbec (například dokumentární kanál Prima ZOOM), nebo jen velmi sporadicky. Stejně jako slyšící lidé, tak i lidé se sluchovým postižením mají různé zájmy a preference, a podle toho si také chtějí sami vybírat příslušný televizní program.

Z tohoto hlediska je nutné dodržovat plnění zákonné povinnosti zpřístupňování vysílaných pořadů pro osoby se sluchovým postižením na všech programových okruzích rovnoměrně.

Zásadně tedy nelze souhlasit, aby se pro osoby se sluchovým postižením jakkoli zužovala nabídka žánrové a programové rozmanitosti; byl by to k této skupině diváků jiný přístup než k většinové populaci, čímž by se naplnila skutková podstata přímé diskriminace z důvodu zdravotního postižení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací.

Děkuji za pochopení a za spolupráci.

Mgr. Věra Strnadová
předsedkyně komise pro skryté titulky při ASNEP

ÚŘAD RADY		3
pro rozhlasové a televizní vysílání		
DOŠLO DNE:	29-07-2013	
Číslo jednací:	7544	
Počet listů:	2	Počet příloh: 1
Počet listů příloh:	1	
Druh příloh:	1	

JUDr. Kateřina Kalistová
Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých ČR
Krakovská 21, 110 00 Praha 1

Odpověď na dopis ve věci povinnosti zpřístupňování televizních pořadů osobám se zrakovým postižením

Vážená paní Kalistová,

Reagujeme na Váš dopis ze dne 11.7.2013, Č.j. BUR/3078/2013, sp.zn. 0481(2013, v němž se nás dotazujete na náš postoj k výkladu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, (z. č. 231/2001 Sb., dále „zákon“).

I.

Naše organizace zastává názor, že výklad právní normy prezentovaný provozovatelem televizního vysílání společností CET 21 není v souladu se zájmy komunity osob se zrakovým postižením.

K tomuto našemu postoji nás vedou následující důvody:

1. Domníváme se, že v případě připuštění tohoto právního výkladu by se výrazně zhoršila možnost kontroly plnění zákonem stanovené povinnosti.
2. Nemyslíme si, že jediným kritériem, které by mělo být bráno v úvahu při zpřístupňování vysílaných pořadů pro osoby se zrakovým postižením, je divácká sledovanost jednotlivých pořadů.
3. Nedomníváme se, že by bylo vhodné, aby kritéria pro stanovování poměru zpřístupněných pořadů na jednotlivých celoplošných programech určoval sám provozovatel televizního vysílání, tedy subjekt, na který tato zákonná povinnost dopadá.

II.

Jsme si vědomi skutečnosti, že při současné nabídce velmi pestré škály televizních pořadů je možné uvažovat o různých přístupech k výběru pořadů a způsobu jejich zpřístupnění osobám se zrakovým postižením. Nicméně právě tyto aspekty by měly být zkoumány a hodnoceny nikoliv jen pohledem provozovatelů televizního vysílání, ale zejména cílové skupiny, v jejíž prospěch byla zákonná povinnost zpřístupňování televizních pořadů ustanovena. Jsme otevření diskusi o těchto tématech a pokud bychom v rámci takové diskuse dospěli ke shodným závěrům, pak je možné vtělit tyto závěry do legislativních novel či nových výkladů legislativy stávající. Ovšem v současné době, kdy provozovatelé televizního vysílání s poměrně značným zpožděním teprve začínají naplňovat předmětnou zákonnou povinnost, považujeme za žádoucí setrvat na výkladu, který byl až dosud Radou pro rozhlasové a televizní vysílání zastáván; tedy hodnocení plnění povinnosti zpřístupňovat pořady osobám se zrakovým postižením ve výši 2, resp. 10 % u každého celoplošného programu jednotlivě.

Jsme Vám i nadále plně k dispozici a zůstáváme v úctě

Za Sjedenou organizaci nevidomých a slabozrakých ČR

Zajíc

Mgr. Luboš Zajíc,
Právní oddělení SONS

■ Sjedená organizace
■ nevidomých a slabozrakých ČR
□ Krakovská 21, 110 00 Praha 1

V Praze dne 26. července 2013

Ministerstvo kultury

MKCRX0067A5A

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Vážená paní
JUDr. Kateřina Kalistová
předsedkyně
Rada pro rozhlasové a televizní vysílání

Váš dopis značky

Naše značka
MK 35261/2013 OMA

Vyřizuje/linka
Pecharová Petra JUDr.

V Praze dne: 07.08.2013

Vážená paní předsedkyně,

obdržel jsem Váš dopis Sp. zn. 0481(2013), jímž žádáte Ministerstvo kultury o stanovisko ve věci výkladu § 32 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). K uvedené věci Vám sděluji následující.

Je třeba uvést, že platné znění § 32 odst. 2 zákona není formulováno natolik precizně, aby bylo bez dalšího zřejmé, zda se podíl zpřístupněných pořadů má počítat pouze v rámci daného programu nebo ze všech pořadů, které konkrétní vysílatel vysílá (tj. pořadů vysílaných na všech programech vysílatele).

Pomoc pro jednoznačný výklad ustanovení neposkytuje ani Směrnice o 2010/13/EU o audiovizuálních mediálních službách, která pouze obecně stanoví, že členské státy vyzvou poskytovatele mediálních služeb, aby zajistili postupné zpřístupňování **svých služeb** osobám se zrakovým nebo sluchovým postižením. Rovněž preambule této Směrnice hovoří v rec. 46 pouze o spojitosti práva osob se zdravotním postižením podílet se na kulturním životě s poskytováním dostupných audiovizuálních mediálních služeb.

Konkrétní úpravu v tomto ohledu tedy ponechává Směrnice na členských státech, včetně určení rozsahu mediálních služeb, které mají být těmto osobám zpřístupněny.

Při určení výkladu zákona je však třeba, dle našeho názoru, vycházet z definice provozovatele televizního vysílání uvedené v § 2 odst. 1 písm. g) zákona.

Toto ustanovení definuje, že provozovatelem televizního vysílání je osoba, která **sestavuje program**, a pod **obrazovým označením, jež program a služby** přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje, tento program a služby přímo související s programem šíří nebo nechává šířit.

Ze znění zákona je tedy patrné, že **provozovatele televizního vysílání zákon vždy váže k jednomu konkrétnímu programu**, který takový provozovatel sestavuje a šíří ho pod obrazovým označením, které nezaměnitelně identifikuje daný program.

Na výše uvedené navazuje zákonem koncipovaná konstrukce udělování licencí k provozování televizního vysílání. Licence, jako oprávnění k provozování televizního vysílání, je vždy udělována jako výsledek správního řízení, které je vedeno **o konkrétním programu**.

Jak žádost o licenci, tak znění licence samotné, je vztaženo vždy ke konkrétnímu programu. Z toho plyne, že pokud žadatel žádá o udělení licence k provozování televizního vysílání na konkrétní program, musí počítat s tím, že v rámci **tohoto konkrétního programu bude splňovat všechny povinnosti**, které zákon pro provozovatele televizního vysílání stanoví.

Stejně tak licence k provozování televizního vysílání je vždy vázána na konkrétní program, a je udělována podle zákona, jehož všechna relevantní ustanovení musí provozovatel vysílání, kterému je licence udělována, dodržovat.

Na věci nic nemění, pokud konkrétní právnická nebo fyzická osoba provozuje více než jeden televizní program. Na každý takový program jí je udělena samostatná licence podle zákona, a na každém takovém programu je tento provozovatel povinen splňovat všechny povinnosti, které zákon ve vztahu k obsahu televizního programu stanoví.

Vážená paní předsedkyně, výše jsem uvedl stanovisko ministerstva k výkladu ustanovení § 32 odst. 2 zákona.

Skutečností však zůstává, že uvedené ustanovení je v platném znění nedostatečně jasně formulováno (stejně jako řada dalších ustanovení zákona).

Ministerstvo kultury bude tuto věc vést v patrnosti v případě příští novelizace zákona, aby došlo k přesnému vymezení povinnosti provozovatele vysílání v tomto ohledu.

S pozdravem

Mgr. Artuš Rejent
ředitel
odbor médií a audiovize